

La reforma litúrgica del Vaticà II

●) Aquesta imatge parla

La reforma litúrgica del Vaticà II va tenir molt ressò i acceptació a Catalunya per diversos motius. Per això, el passat 8 de gener quatre institucions catalanes varen promoure una conferència de Mons. Pere Tena sobre «El jubileu de la *Sacrosanctum Concilium*», la constitució sobre la litúrgia que marcà l'inici d'aquesta reforma. Les quatre institucions que varen promoure l'acte foren la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, el Centre de Pastoral Litúrgica i la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense. D'esquerra a dreta de la foto: Jaume Fontbona, Mons. Vives, cardenal Martínez Sistach, Mons. Tena i Jaume Planella.

EDITORIAL

La civilització es construeix en l'amor

Amb la Declaració del Mil·lenni, la comunitat internacional es va comprometre fermament a engegar les polítiques necessàries perquè, l'any 2015, hi hagués més persones que poguessin viure i desenvolupar-se amb dignitat. L'esforç realitzat per arribar als objectius proposats ha contribuït a la reducció de la fam, a la millora de l'accés a la salut, a l'educació, al treball i a la participació política.

Avui dia, les notes que caracteritzen la nostra societat globalitzada són l'individualisme i la soledat. Necessitem edificar una civilització fonamentada en l'amor, que permetrà que el nostre món camini cap a la seguretat, la pau i la justícia.

La vida de l'Església ens descobreix que reconèixer l'altre com a germà exigeix un canvi del propi cor, un canvi en què hem de treballar cadascú que només és possible quan es rep com a regal, quan s'experimenta com a do. Aquest do ens l'ofereix l'Església en el mateix Jesu-

crist, que canvia el nostre cor i, en Ell, ens fa germans. Mans Unides realitza la seva tasca a l'Església, demanant a Déu que ens ajudi en aquest canvi.

Aquest 2014 treballarem intensament per donar a conèixer a la nostra societat esdeveniments concrets que ja succeeixen als països del Sud, que ens fan albirar que un món nou és possible. Seguirem de prop la celebració de l'Any Internacional de l'Agricultura Familiar, que té un paper clau en el desenvolupament sostenible; analitzarem a fons les oportunitats de les noves tecnologies, que permeten el diàleg entre cultures i religions; i atindrem les qüestions de l'ocupació juvenil, un factor decisiu en l'edificació d'una societat amb perspectives de futur.

Al llarg d'aquesta campanya treballarem plegats per construir un Món Nou, projecte d'amor, projecte de germans, projecte comú.

Delegacions catalanes de Mans Unides

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'alegria (VI)

Molts dels qui han hagut d'afrontar grans sofriments en la seva vida, una vegada passat el cop de la crisi, han confessat que han sobreviscut gràcies al suport de la fe. Un suport que se'ls presentava en forma de consol o d'embranchada o força per a la lluita. No pocs cristians avui pensem que la societat necessita, per a afrontar els reptes de la crisi, tornar a la fe, creure fermament en «els valors» que sustenten i animen els compromisos humans a favor de la societat.

Això és veritat i no deixarem de proposar-ho. Tanmateix, quan parlem així, hem de saber ben bé el que diem. Molts no creients rebutgen la fe, perquè aquesta els sembla un recurs fàcil, un invent creat per l'home que sofreix i mor i necessita un consol alliberador. Nosaltres creiem que aquesta crítica pot ser certa en alguns casos, però no en la vivència de l'alegria cristiana veritable. D'aquí el nostre interès a precisar bé què significa l'alegria cristiana i la crida a viure-la.

És sorprenent l'acceptació que té la figura de santa Teresa de Lisieux. Alguns hi troben «el consol que necessiten», la mestra que ensenya a mostrar-se sempre alegre i amb el somriure als llavis. Teòlegs que han aprofundit en la seva vida i els seus escrits adverteixen, per contra, del perill de veure-hi una espiritualitat sensible que no té res a veure amb la realitat. Urs von Balthasar la relaciona amb el pensament del lluitador compromès en el món social Ch. Péguy. Arriba a dir que

«tots dos comparteixen la idea de la infància, del cor de Déu i de la condemna i de l'esperança... i que el projecte dels dos era mantenir-se purs en aquest món i ser provats en ell, ser innocents com a nens i marcir-se de sofriment».

Paraules fortes, que ens porten a allò essencial. Com podem entendre l'alegria i el somriure immarcescible de santa Teresa de Lisieux, oblidant la seva lluita interior? Ch. Moeller afirma que l'espiritualitat d'aquesta santa «està centrada en l'angoixa, en l'abandó i en l'agonia». El sofriment penetrava en el seu interior des del mal patit per la humanitat, per l'Església i per ella mateixa en la seva vida quotidiana, a través de la finestra d'un cor extraordinàriament sensible (és a dir, «sobrenaturalment sensible»). Allí niava i esdevenia participació del sofriment de Jesucrist.

És això un consol? Acompanyar Crist en el dolor és estar al costat d'Ell en els moments de les tenebres més espesses. Teresa confessava haver buscat consol, recordant els béns promesos, però no hi trobava cap pal·liatiu: al contrari, segons les seves paraules,

«el turment es redoblava, em semblava com si les tenebres... em diguessin burlant-se de mi: "somies amb la llum... amb la possessió eterna del Creador d'aquestes meravelles... (però) la mort et donarà no el que tu esperes, sinó una nit encara més profunda, la nit del no-res».

És en aquest punt on brolla l'alegria de Teresa, quan ella, com si fos un ocell que no fugi ni s'espanta sota la tempesta, sap que més enllà dels núvols negres segueix brillant el sol. Dirà: «És el moment de l'alegria perfecta per al pobre i feble ésser. Quin goig romandre allí malgrat tot i mirar fixament la llum invisible que s'amaga a la seva fe.»

És la benaurança del pobre que comparteix amb Jesucrist la gran paradoxa del Misteri Pasqual.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

BERNABÉ DALMAU

Nous cardenals

El proper 21 de febrer, el papa Francesc crearà els seus primers cardenals. El P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i director de la revista *Documents d'Església*, que sempre ha mostrat interès per la marxa de la vida eclesial, especialment l'activitat dels darrers papes —dels quals ha traduït al català els principals documents—, valora aquest consistori.

Què en pensa?

Pau VI va voler que la institució del cardenat, molt qüestionada en l'opinió pública d'ençà del Concili Vaticà II, subsistís. El papa Francesc ha nomenat els seus primers cardenals, i crec que la institució ara és més forta que mai.

Per què?

Perquè en pocs anys hi ha hagut dos conclaves, precedits de les congregacions de cardenals, en les quals els electors formen un grup més reduït que el dels participants en un Sínode episcopal. En aquestes reunions han pogut parlar a fons i en pla d'igualtat sobre el present de l'Església i les urgències evangelitzadores. Sembla que el cardenal Bergoglio hi va tenir un gran paper, i en el fons la seva elecció és fruit d'aquest clima renovador.

En què es mostra?

El nou aire fresc que ha aportat el Papa conté quelcom més profund que els seus simples gestos exteriors, prou eloqüents. Per això es va afanyar a crear una comissió internacional de vuit cardenals assessors, que hauran fet tres reunions intensives abans de les jornades del proper consistori, que no serà només d'actes cerimonials sinó d'autèntiques sessions de treball. Entre altres coses, es preveu que surti la dinàmica del proper Sínode de l'octubre sobre la família, que tantes expectacions ha suscitat.

Oscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

La presentació de Jesús al Temple

Lluc conclou la narració del naixement de Jesús amb una narració del que, segons la Llei d'Israel, s'esdevingué a propòsit de Jesús en els dies vuitè i quarantè.

El dia vuitè és el dia de la circumcisió. Així Jesús és acollit formalment en la comunitat de les promeses que prové d'Abraham; ara pertany també jurídicament al poble d'Israel. Juntament amb la circumcisió, Lluc esmenta explícitament la imposició del nom preanunciat, Jesús —«Déu salva» (cf. 2,21)—, talment que a partir de la circumcisió la mirada queda projectada cap a l'acompliment de les esperances, que pertanyen a l'essència de l'aliança.

Del dia quarantè en formen part tres esdeveniments: la purificació de Maria, el rescat del fill primogènit Jesús mitjançant un sacrifici prescrit per la Llei i la presentació de Jesús al Temple.

Maria no té necessitat de ser purificada després del part de Jesús: aquest naixement duu la purificació del món. Però ella obeeix la Llei i serveix precisament així l'acompliment de les promeses. La família de Jesús, per la seva manera de fer en el Temple, és comptada entre els pobres d'Israel, i això ens fa entendre que precisament entre ells podia madurar l'acompliment de la promesa.

El segon esdeveniment és el rescat del primogènit, que és propietat incondicionada de Déu. El verb *paristânai*, aquí traduït per *presentar*, significa també *oferir* i transparenta l'element del sacrifici i el sacerdoci. En el Temple, lloc del trobament de Déu i el seu poble, s'hi fa l'ofertament públic de Jesús a Déu, el seu Pare.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Monolingüismo o bilingüismo?

Qué representa per al nen el bilingüisme, trilingüisme, etc.? Són les seves avantatges. Hoy día sabemos que el cerebro es como un músculo y cuantas más lenguas se hablen y mejor se conozcan sus estructuras y su léxico, más se ejercita y mayores beneficios se obtienen.

También es conocido que si el primer esquema lingüístico se ha establecido sólidamente, se favorece enormemente el aprendizaje ulterior de otras lenguas; es decir, que cuanto mejor conozca el niño la lengua materna, tanto más preparado estará para comprender una segunda o una tercera.

Tanto el bilingüismo como el monolingüismo tienen sus ventajas y sus costes. Por ejemplo, parece ser que las personas bilingües tienden a tener un vocabulario más reducido en cada uno de sus dos idiomas maternos que los monolingües y sufren más lapsus a la hora de hablar. Sin embargo, los niños que se crían con dos lenguas tienen más capacidad para seleccionar información relevante e ignorar la irrelevante.

Y no vale la excusa de que un hijo tarda en hablar porque en la familia se utilizan varios idiomas. No hay razón que lo justifique. Lo más probable es que se trate de una manifestación precoz de un retraso en el desarrollo de su lenguaje... El especialista tendrá la última palabra.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

HISTORIA DE LA CARIDAD

Libro sobre los cristianos de a pie

Juan María Laboa, nacido en San Sebastián, es sacerdote diocesano, doctor en historia y licenciado en filosofía y teología. Especialista en historia de la Iglesia, ha sido profesor en la Pontificia Universidad de Comillas de Madrid. Fundador y director de la revista *XX siglos de Historia de la Iglesia*, es autor de varias obras publicadas en Editorial San Pablo.

Siempre he pensado que una historia de los cristianos y de la Iglesia que no se centre en su capacidad de amarse entre sí y de amar a los demás seres humanos escamotea el núcleo experiencial, absolutamente esencial en la comunidad creyente y en la institución eclesial. Todavía hoy, esta historia queda por afrontar y desarrollar.

En estas páginas he pretendido poner el acento sobre el amor, la solidaridad, la preocupación afectuosa de los cristianos entre sí. «Mirad cómo se aman», señalaban con admiración los paganos, hablando de los primeros cristianos.

Este libro muestra cómo un torrente de ternura, amor y compasión recorre las arterias del cuerpo cristiano. La mayoría de los cristianos no fueron grandes santos ni grandes teólogos, pero amaron y aman a sus hijos, les enseñan qué representa Cristo en sus vidas y acompañan a sus vecinos ayudándoles en lo que pueden. Ellos son los protagonistas de estas páginas, las personas anónimas que aún hoy siguen trabajando por hacer una sociedad más compasiva y fraterna. Son ellos los que cumplen ese precepto que quiso Jesús para sus discípulos: «Por sus frutos los conoceréis.»

Juan María Laboa
(*Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia*, Ed. San Pablo)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 3. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30; 16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i màrtir (s. iv), invocat pel mal de coll; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana.
- 4. ■ Dimarts** [2Sa 18,9-10.14b.24-25a / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.
- 5. ■ Dimecres** [2Sa 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.
- 6. ■ Dijous** [1Re 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10.11-12 / Mc 6,7-13]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597).
- 7. ■ Divendres** [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.
- 8. ■ Dissabte** [1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.
- 9. ■ † Diumenge vinent**, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 58,7-10 / SI 111 / 1Co 2,1-15 / Mt 5,13-16]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.

LA PRESENTACIÓ DE SENYOR

▮ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,1-4)

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple». Ja ve, diu el Senyor de l'univers. Qui resistirà el dia de la seva arribada? Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata i l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

▮ Salm responsorial (23)

R. *El Senyor és el rei de la glòria.*

Portals, alceu les llindes; / engrandi-vos, portalades eter-
nes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, valent i pode-
rós, / és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes; / engrandi-vos, portalades eter-
nes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, Déu de l'uni-
vers, / és aquest el rei de la glòria. R.

▮ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida.

Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,22-40)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtres o dos colomins», com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós, que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiata per l'Esperit Sant, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir en ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

▮ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,1-4)

Así dice el Señor: «Mirad, yo envío a mi mensajero, para que prepare el camino ante mí. De pronto entrará en el santuario el Señor a quien vosotros buscáis, el mensajero de la alianza que vosotros deseáis. Miradlo entrar —dice el Señor de los ejércitos—. ¿Quién podrá resistir el día de su venida?, ¿quién quedará en pie cuando aparezca? Será un fuego de fundidor, una lejía de lavadero: se sentará como un fundidor que refina la plata, como a plata y a oro refinará a los hijos de Leví, y presentarán al Señor la ofrenda como es debido. Entonces agradecerá al Señor la ofrenda de Judá y de Jerusalén, como en los días pasados, como en los años antiguos.»

▮ Salmo responsorial (23)

R. *El Señor, Dios de los ejércitos, es el Rey de la gloria.*

¡Portones!, alzad los dinteles / que se alcen las antiguas
compuertas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, héroe valeroso;
el Señor, héroe de la guerra. R.

¡Portones!, alzad los dinteles / que se alcen las antiguas
compuertas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, Dios de los ejér-
citos. / Él es el Rey de la gloria. R.

Presentació de Jesús al Temple.
Fresc del beat Fra Angèlic, Convent
de Sant Marc (Florència)

▮) Aquesta imatge parla

▮ Lectura de la carta a los Hebreos (He 2,14-18)

Los hijos de una familia son todos de la misma carne y sangre, y de nuestra carne y sangre participó también Jesús; así, muriendo, aniquiló al que tenía el poder de la muerte, es decir, al diablo, y liberó a todos los que por miedo a la muerte pasaban la vida entera como esclavos.

Notad que tiende una mano a los hijos de Abrahán, no a los ángeles. Por eso tenía que parecerse en todo a sus hermanos, para ser sumo sacerdote compasivo y fiel en lo que a Dios se refiere, y expiar así los pecados del pueblo. Como él ha pasado por la prueba del dolor, puede auxiliar a los que ahora pasan por ella.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40)

Cuando llegó el tiempo de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén, para presentarlo al Señor, de acuerdo con lo escrito en la ley del Señor: «Todo primogénito varón será consagrado al Señor», y para entregar la oblación, como dice la ley del Señor: «un par de tórtolas o dos pichones.» Vivía entonces en Jerusalén un hombre llamado Simeón, hombre justo y piadoso, que aguardaba el consuelo de Israel; y el Espíritu Santo moraba en él. Había recibido un oráculo del Espíritu Santo: que no vería la muerte antes de ver al Mesías del Señor. Impulsado por el Espíritu, fue al templo. Cuando entraban con el niño Jesús sus padres para cumplir con él lo previsto por la ley, Simeón lo tomó en brazos y bendijo a Dios diciendo: «Ahora, Señor, según tu promesa, puedes dejar a tu siervo irse en paz. Porque mis ojos han visto a tu Salvador, a quien has presentado ante todos los pueblos: luz para alumbrar a las naciones y gloria de tu pueblo Israel.»

COMENTARI

Llum que il·lumina tots els pobles

Notem primer l'escrúpol amb què Lluç descriu el compliment de la llei de purificació de les mares, prescrita amb detall en *Levític 12,1-8*. Però també, sense dir-ho explícitament, la llei del rescat dels primogènits d'*Èxode 13,2.12.13.15*. Ho insinua *Lluc 2,39*.

Cal prendre nota de la reiterada referència a la llei: «quan, segons la llei de Moisès»; «tal com està escrit en la llei del Senyor»; «havien d'oferir en sacrifici, tal com ho diu la llei del Senyor».

Aquest escrúpol de Lluç es troba arreu en el seu evangeli. Potser, precisament, pel fet de ser un evangeli clarament hel·lenístic.

El guiatge de l'Esperit és un tema que Lluç porta al cor. La descripció de Simeó és un exemple d'aquest tret: «tenia en ell l'Esperit Sant»; «en una revelació l'Esperit li havia promès»; «anà al temple, guiata per l'Esperit». El protagonisme de l'Esperit és un tret ben característic de l'obra llucana. Ho tenim especialment subratllat en l'evangeli de la infantesa i en el llibre dels *Fets dels apòstols*, on l'Esperit marca els passos més importants de l'acció apostòlica: Pentecosta (*Ac 2,1-4*); vinguda de l'Esperit sobre els pagans (*Ac 44-48*); l'assemblea de Jerusalem (*15,28*); el pas a Macedònia (*16,6-9*).

Simeó, en la seva acció de gràcies, recull un missatge que es formula amb un mot que vol dir ensems salvació i salvador (*to sôtêrion*). Simeó

ha vist el salvador que és també salvació, alliberament, plenitud. El mot està manllevat d'un text d'Isaïes que només cita Lluç: «Tothom veurà la salvació de Déu» (*Is 40,6* citat a *Lluc 3,6*). En el càntic de Simeó apareix així per primera vegada en l'*Evangeli de Lluç* l'abast universal de la salvació.

Aquest mateix mot (*to sôtêrion*) és reprès simptomàticament per tercera i última vegada en el cos llucà al final del llibre dels *Fets*, quan Pau diu: «Aquesta salvació de Déu ha estat enviada a les nacions i ells sí que l'escoltaran» (*Ac 28,28*). És el que Simeó ha anomenat «la llum que il·lumina les nacions». Així enllaça clarament amb la festa de la candelera.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

XXVIII Capítol General de la Congregació de Sant Pere ad Víncula.

Va tenir lloc a Barcelona del 28 de desembre passat al 4 de gener d'enguany. L'elecció del nou superior general va recaure en el P. Manuel Fernández, natural de Zamora, que en altres ocasions havia estat conseller general i vicari general. Aquesta congregació té una significativa presència a Sant Feliu de Llobregat, on precisament ha celebrat el seu centenari durant l'any passat.

Auguri i Eulogi, patrons dels diaques. Una quarantena de diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona van celebrar la seva festa patronal el passat dimarts dia 21 de gener, amb una eucaristia a la parròquia de Santa Anna de Barcelona, amb la presència del cardenal de Barcelona i del seu bisbe auxiliar. Durant el sopar posterior, amb les seves esposes, es va obsequiar amb un record els diaques amb 25 anys d'ordenació, entre els quals, Mn. Jaume Sedó, de la nostra diòcesi.

7a Trobada de voluntaris de Centres d'Acollida i Formació de Càritas (CAIF). Va tenir lloc el passat dis-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobades de formació per a preveres i diaques per vicaries.

El dia 14 de gener va ser a Vilafranca del Penedès i el 21 a Sant Feliu de Llobregat. El ponent va ser l'expresident del Parlament de Catalunya, Joan Rigol i Roig. La seva exposició va desgranar 4 qüestions: Com viu un polític que intenta ser cristià? Com mira la societat? Quines conviccions humanitzadores el mouen? Com veu l'avui de Catalunya?, donant-hi resposta des de la seva experiència personal i el seu bagatge polític i acadèmic.

sabte 18 de gener, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Els CAIF són projectes adreçats a oferir un espai, on les persones puguin iniciar l'aprenentatge de la llengua en català i castellà, alhora que troben un punt d'acollida i un entorn on compartir i relacionar-se amb altres persones. Aquesta setena trobada de formació ha ofert eines i recursos, entre altres temes sobre la programació neurolingüística, als voluntaris dels diferents centres que hi ha a la diòcesi: a Gavà, Viladecans, Sant Boi, Martorell, Sant Andreu de la Barca i Vilanova i la Geltrú.

AGENDA

«Tria escola cristiana». La fundació Escola Cristiana de Catalunya organitza una campanya per presentar de manera conjunta el col·lectiu de les 400 escoles que en fan part a les famílies de la societat catalana i vi-

sibilitzar la seva proposta educativa, els seus serveis i valors propis. L'acte públic que donarà el tret de sortida a la campanya tindrà lloc el proper 6 de febrer, a les 19 h, a l'escola Sant Ignasi Sarrià, a Barcelona.

FORMACIÓ

VII Jornades d'Ètica i món contemporani. 10 i 11 de febrer, de 19 a 21 h. La Facultat de Teologia de Catalunya, per mitjà del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església, en el seu vintè aniversari, organitza aquestes jornades amb el títol «La doctrina social de l'Església i el papa Francesc. Ser cristians i ciutadans en temps de crisi». Informació i inscripcions: Secretaria de la Facultat de Teologia de Catalunya (c/ Diputació 231, Barcelona); tel. 934

534 925; congressos@teologia-catalunya.cat

Cap de setmana d'«Encontre Matrimonial». 21-23 de febrer. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi, dels Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Per a més informació: tels. 932 188 876 i 936 500 721, www.encontre-matrimonial.org

CULTURA

Unes humanitats amb futur. El passat 16 de gener, professors de diferents disciplines, com ara el degà de la Facultat de Teologia, Dr. Armand Puig, sota l'empara de l'Institut d'Estudis Catalans i de la FTC, van presentar un document amb aquest títol, que reivindica el paper fonamental dels estudis humanístics per al futur de la nostra societat. L'acte tingué lloc a la Sala Prat de la Ribera de l'IEC, sota la presidència de la consellera d'Ensenyament de la Generalitat, Irene Rigau, i amb la presència del secretari general d'Universitats i Recerca de Catalunya, Antoni Castellà i diverses personalitats signants del document.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre la alegría (VI)

Muchos que han tenido que afrontar grandes sufrimientos en su vida, una vez pasado el golpe de la crisis, han confesado que han sobrevivido gracias al apoyo de la fe. Un apoyo que se les presentaba en forma de consuelo o de empuje o fuerza para la lucha. No pocos cristianos hoy pensamos que la sociedad necesita, para afrontar los retos de la crisis, volver a la fe, creer firmemente en «los valores» que sustentan y animan los compromisos humanos en favor de la sociedad.

Esto es verdad y no dejaremos de proponerlo. Sin embargo cuando hablamos así, hemos de saber bien lo que decimos. Muchos no creyentes rechazan la fe, porque esta les parece un recurso fácil, un invento creado por el hombre que sufre y muere y necesita un consuelo liberador. Nosotros creemos que esta crítica puede ser cierta en algunos casos, pero no en la vivencia de la alegría cristiana verdadera. De ahí nuestro interés en precisar bien qué significa la alegría cristiana y la llamada a vivirla.

Es sorprendente la aceptación que tiene la figura de santa Teresa de Lisieux. Algunos encuentran en ella «el consuelo que necesitan», la maestra que enseña a mostrarse siempre alegre y con la sonrisa en los labios. Teólogos que han profun-

dizado en su vida y sus escritos advierten, por el contrario, del peligro de ver en ella una espiritualidad sensiblera que nada tiene que ver con la realidad. Urs von Balthasar la relaciona con el pensamiento del luchador comprometido en lo social Ch. Péguy. Llega a decir que

«ambos comparten la idea de la infancia, del corazón de Dios y de la condenación y de la esperanza... y que el proyecto de los dos era mantenerse puros en este mundo y ser probados en él, ser inocentes como niños y marchitarse de sufrimiento».

Palabras fuertes, que nos llevan a lo esencial. ¿Cómo podemos entender la alegría y la sonrisa inmarcesible de santa Teresa de Lisieux, olvidando su lucha interior?

Ch. Moeller afirma que la espiritualidad de esta santa «está centrada en la angustia, en el abandono y en la agonía». El sufrimiento penetraba en su interior desde el mal padecido por la humanidad, por la Iglesia y por ella misma en su vida cotidiana, a través de la ventana de un corazón extraordinariamente sensible (es decir, «sobrenaturalmente sensible»). Allí anidaba y se convertía en participación del sufrimiento de Jesucristo.

¿Es esto un consuelo? Acompañar a Cristo en el dolor es estar junto a Él en los momentos de las tinieblas más cerradas. Teresa confesaba haber buscado consuelo, recordando los bienes prometidos, pero no hallaba en ello ningún paliativo: al contrario, según sus palabras,

«el tormento se redoblabla, me parecía como si las tinieblas... me dijeran burlándose de mí: «sueñas con la luz... con la posesión eterna del Creador de estas maravillas... (pero) la muerte te dará no lo que tú esperas, sino una noche todavía más honda, la noche de la nada».

Es en este punto donde brota la alegría de Teresa, cuando ella, como si fuera un pajarillo que no huye ni se asusta bajo la tormenta, sabe que más allá de las nubes negras sigue brillando el sol. Dirá: «es el momento de la alegría perfecta para el pobre y débil ser. Qué dicha permanecer allí a pesar de todo y mirar fijamente a la luz invisible que se oculta a su fe».

Es la bienaventuranza del pobre que comparte con Jesucristo la gran paradoja del Misterio Pascual.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat